

TEŞRİDE BULUNMAK

EBÛ UBEYDE EL-MUALLİM

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ
أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ فَلَا
هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَمَّا بَعْدُ:

TEŞRİDE BULUNMAK

MUKADDİME:

Rahmân ve Rahîm olan Allâh'ın ismiyle...

Hamd, -âlemlerin Rabbi olan- Allâh'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh'tan başka ibadete lâayık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem O'nun kulu ve rasûlüdür. Bundan sonra:

Teşriiyle ilgili kaleme alınan bu risalenin öncelikli amacı -ana hatlarıyla- bu kavramı ve bu kavramla bağlantılı kavramları zihin dünyamıza doğru bir şekilde ‘anahtar kavramlar’ olarak yerleştirmektir.

Zira zamanlar ve mekânlar değişse de tevhid ve şirk ve bunlara bağlı meseleler güncelliğini devam ettirmektedir.

HÂKİMİYET ALLAH'INDIR:

Müslüman, Allâh subhanehu ve teâlâ'nın son kitabı olan Kur'ân'ı Kerim'e iman eder. Kur'ân'ı Kerim'e iman nasıl olur, nasıl olmalıdır?

Hiç tereddütsüz ki bizler, Mushaf'ın iki kapağı arasındakilere iman eder ve onları iptal edecek hiçbir şeyi asla kabul etmeyiz. Hem Kur'ân'ı Kerim'i, hem de onunla birlikte onun yerini tutmak için oluşturulan başka kitapları asla kabul etmeyiz, edemeyiz.

Kur'ân'ı Kerim Rabbimizin kopmaz ipiyken, bizler onu bırakıp şeytanilerin iplerine tutunmayız, tutunamayız.

Bizler, kullarına nasıl iman edeceklerini ve nasıl yaşayacaklarını bildiren el-Hakim'in hakimiyet yetkinin yegane sahibi olduğuna iman ederiz.

O bizlere kitabında kendini tanıtırken hâkimiyetin sadece kendisine ait olduğunu bildirmektedir.

﴿أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ

حُكْمًا لِقَوْمٍ يُوقِنُونَ﴾ (سورة المائدة: ٥٠/٥)

“Yoksa onlar câhiliyye hükmünü (idaresini) mü istiyorlar? İyi anlayan bir topluma göre, hükmü, hükümlerini Allâh’tan daha güzel kim vardır?” (Mâide: 5/50)

﴿إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ يَنْقُصُ الْحَقَّ وَهُوَ خَيْرُ

الْفَاصِلِينَ﴾ (سورة الأنعام: ٥٧/٦)

“Hüküm, ancak Allâh’ındır. O, hakkı anlatır ve O, sağlam hüküm verenlerin en hayırlısıdır.” (En’âm: 6/57)

﴿أَلَا لَهُ الْحُكْمُ وَهُوَ أَسْرَعُ الْحَاسِبِينَ﴾ (سورة

الأنعام: ٦٢/٦)

“Dikkat edin, iyi bilin ki, hüküm, yalnız O’nundur ve O, hesap görenlerin en çabudur.” (En’âm: 6/62)

﴿ مَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِهِ إِلَّا أَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا أَنْتُمْ
وَأَبَاؤُكُمْ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ بِهَا مِنْ سُلْطَانٍ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا
لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ
أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴾ (سورة يوسف: ٤٠/١٢)

“Siz Allâh’ı bırakıp sadece sizin ve atalarınızın taktığı (birtakım anlamsız) isimlere tapıyorsunuz. Allâh onlar hakkında herhangi bir delil indirmemiştir. Hüküm, Allâh’tan başkasının değildir. O da kendisinden başkasına ibâdet/ kulluk etmememizi emretmiştir. İşte doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler.”
(Yûsuf: 12/ 40)

﴿ إِنْ الْحُكْمُ إِلَّا لِلَّهِ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَعَلَيْهِ
فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴾ (سورة يوسف: ٦٧/١٢)

“Hüküm Allâh’tan başkasının değildir. O’nun için ben yalnız O’na tevekkül edip dayandım. Dayananlar

yalnız O'na dayansınlar.” (Yûsuf: 12/67)

﴿مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ﴾

أَحَدًا ﴿٢٦﴾ (سورة الكهف: ٢٦/١٨)

“Onların (göklerde ve yerde olanların) O'ndan başka bir yöneticisi yoktur. O, kendi hükmüne kimseyi ortak etmez.” (Kehf:18/ 26)

﴿وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ

وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ ﴿٧٠﴾ (سورة القصص: ٧٠/٢٨)

“İşte O, Allâh'tır. O'ndan başka ilâh/tanrı yoktur. Önünde de, sonunda da hamd O'nundur; hüküm O'nundur. Ve ancak O'na döndürüleceksiniz.” (Kasas: 28/70)

﴿ذَلِكُمْ حُكْمُ اللَّهِ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ

حَكِيمٌ﴾ ﴿١٠﴾ (سورة الممتحنة: ١٠/٦٠)

“Allâh’ın hükmü budur. Aranızda O hükmeder. Allâh her şeyi bilendir, hikmet sahibidir.” (Mümtehine: 60/10)

﴿الْيَسَّ اللَّهُ بِأَحْكُمْ الْحَاكِمِينَ﴾ (سورة التين: ٨/٩٥)

“Allâh, hâkimler hâkimi (hüküm verenlerin en üstünü) değil mi?” (Tîn: 95/8)

Bunlar ve kitabımızda ki daha birçok ayetlere rağmen, Rabbimiz hüküm verenlerin en üstünüyken, bizler çıkıp cahiliyenin hükümlerini nasıl isteyebilir, nasıl benimseyebilir, nasıl kabul edebiliriz?

Rabbimiz her şeyi bilen ve hikmet sahibi olarak ancak kendisine itaat etmemizi bizlere emretmişken, bizler cahiliyenin cahil insanların hükümlerine nasıl teslim olabiliriz? Onları Allah subhanehu ve teâlâ gibi teşri yetkisinin sahibi olarak nasıl görebiliriz?

İnsan bu geçici imtihan dünyasına kulu olduğu Allâh subhanehu ve teâlâ’nın kanunlarını iptal ederek yeni kanunlar yapmaya değil, O’nun yolladığı kanunlara

göre yaşamak için gelmiştir.

Ancak var oluş amacını unutanlar, gayeyi inkâr edenler, çarptıranlar, O'nun kanunlarını küçümseyip, daha iyi(!), daha modern(!), daha çağdaş(!) kanunlar çıkarma hevesiyle teşri yetkisini kendilerinde görmüşler ve halen de görmektedirler.

Bu yetkiyi kendilerinde görenler, Allâh subhanehu ve teâlâ'ya ait olan bu yetkiyi kendilerinde de görmek suretiyle nefislerini Allâh subhanehu ve teâlâ'nın yerine koyanlardır. Kendileri bunu kabul etseler de etmeseler de durum bundan ibarettir.

Onların bazısının diliyle bu söylenene karşı çıktığına şahit olabilirsiniz. Ancak bir hakikattir ki, kişinin eylemiyle söylemi çatıştığında, eylemi söylemini iptal eder.

TEŞRİ

Teşri, ‘kanun, şeriat koymak’; Şari ise, ‘kanun, şeriat koyucu’ anlamlarına gelmektedir. Allah subhanehu ve teâlâ teşri koyan Şari’dir.

Bilindiği üzere İslam’da teşri yetkisi Allâh subhanehu ve teâlâ’ya aittir. Kim veya kimler, ister resmi, ister gayri resmi kurumlar ya da ulusal veyahut uluslararası kuruluşların hiçbirinin Allâh subhanehu ve teâlâ’nın kanunları varken, O’nun kanunlarının yerine başka kanunlar çıkarma hakları yoktur. Hiçbir zaman ve hiçbir yerde de böyle bir hakları olmayacaktır.

Oysa tağuti düzenler bu hakkı her nasılsa kendi üzerlerinde görmektedirler. Allâh subhanehu ve teâlâ’nın emir ve yasaklarını beğenmeyenler, yetersiz bulanlar, tarihsel diyenler Allâh subhanehu ve teâlâ’nın hükümlerine alternatifler getirerek, Allâh subhanehu ve teâlâ’nın kullarını kendi uydurdukları yasalarına çağırırlar. Hatta o yasaları halka dayatırlar. Uymayanları ise

cezalandırılır...

İnsanlar Allâh subhanehu ve teâlâ'nın yasalarına boyun eğmekle sorumluyken, bunun yerine insanlara: 'Sizler bizim yasalarımıza boyun eğmekle sorumlusunuz.' diyenler, Allâh subhanehu ve teâlâ'ya karşı ne kadarda cüretlidirler!

Kalpleri mühürlenmeyenlerin bakışıyla bu insanların kendilerini Allah subhanehu ve teâlâ'ya şerik/ortak koştukları çok açıktır. Şirk, Allâh subhanehu ve teâlâ'ya 'eş' koşmaktır.

Zamane insanların bir kısmı şirki kelime olarak bilseler de, şirkin kapsamı konusunda farklı bakış açılara sahiptirler. Bu farklı bakış açıları ümmete musallat olan tağuti yönetimler ve bu yönetimleri kutsayan kötü din adamlarıyla her yana yayılmıştır. Onlar yalnızca Allah subhanehu ve teâlâ'ya ait olan vasıfları bazen Allah subhanehu ve teâlâ'da görürlerken, işlerine gelmediğinde ise 'Sezar'ın hakkı Sezar'a' demekten hiç çekinmezler.

Bakınız, Allâh subhanehu ve teâlâ tüm canlılara rızkını veren Rezzak'tır. Hiç kimse çıkıp ta :’Bende Rezzak’ım, bende sizlere rızk veriyorum.’ diyemez. Böyle söylemek Allâh subhanehu ve teâlâ’ya şirk koşmaktır.

Yine Allâh subhanehu ve teâlâ kanun koyan, Şari’dir. Nasıl ki hiç kimse ‘ben Rezzak’ım’ diyemiyorsa, aynı şekilde yine hiç kimsede çıkıp: ‘Ben de Şari’yim, sizlere Allah’ın kanunlarının yerine geçecek kanunlar koyarım” diyemez. Böyle demek de Allâh subhanehu ve teâlâ’ya şirk koşmaktır.

Hâkimler Hâkimi olan Allâh subhanehu ve teâlâ nasıl ki kâinata kanunlar koymuş ve bu kanunlara göre düzen işlemektedir, yine onlara peygamberler ve kitaplarla katındaki dinin hükümlerini bildirmiştir.

Her peygamberle Rabbimiz kullarını kendisine ve kendi yasalarına göre yaşamaya çağırmıştır.

İstisnasız her peygamber de Allâh subhanehu ve teâlâ’nın katındaki din olan İslam’ı insanlara anlatmışlar ve kavimlerini Allâh subhanehu ve teâlâ’nın hükümleri-

ne boyun eğmeye çağırılmışlardır.

﴿وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمُ بَنِيهِ وَيَعْقُوبُ يَا بَنِيَّ إِنَّ

اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمْ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

﴿(سورة البقرة: 132/2)﴾

“Bunu İbrahim de kendi oğullarına vasiyet etti, Yakub da: Oğullarım! Allâh sizin için bu dini (İslâm'ı) seçti. O halde sadece Müslümanlar olarak ölünüz (dedi).” (Bakara: 2/132)

İslam'ın davetini kabul ederek Allâh subhanehu ve teâlâ'nın hükümlerine teslim olanlar Müslümanlar-ken, onların davetlerine sırt çevirip Allâh subhanehu ve teâlâ'nın hükümlerine boyun eğmeyenler, hakkın karşısında büyüklenip, diretenler de kâfirler safında yerlerini almışlardır. Bu kıyamete kadar da böyle devam edecektir.

﴿وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ

نَارًا خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُّهِينٌ ﴿١٤﴾ (سورة النساء: ١٤/٤)

“Kim Allâh'a ve Peygamberine karşı isyan eder ve sınırlarını aşarsa Allâh onu, devamlı kalacağı bir ateş sokar ve onun için alçaltıcı bir azap vardır.” (Nisa: 4/14)

İnsana düşen görev Allâh subhanehu ve teâlâ'nın insan için seçtiklerine teslim olmasıdır. Allâh subhanehu ve teâlâ kullarından teslimiyet göstermelerini beklemektedir. Ancak bu teslimiyeti şirksiz gösterenler Müslümandırlar.

Rabbimiz İbrahim aleyhisselam”a: **“Teslim ol”** dediğinde, onun hemen: **“Âlemlerin Rabbine teslim oldum”** (Bakara: 2/131) dediğini hatırlayalım.

Teslim olmak... O'ndan ne geldiyse **وَأَطَعْنَا سَمِعْنَا** **“işittik ve itaat ettik”** (Bakara: 2/285) demek, “baş, göz üzerine” diyerek hayatı O'nun hükümlerince yaşamak... Ya aksi olurda **وَعَصَيْنَا سَمِعْنَا** **“işittik ve isyan ettik”**

denirse...

﴿يَسْمَعُ آيَاتِ اللَّهِ تُتْلَىٰ عَلَيْهِ ثُمَّ يُصِرُّ مُسْتَكْبِرًا

كَأَن لَّمْ يَسْمَعْهَا فَبَشِيرُهُ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾ (سورة الجاثية: ٤٥/٨)

“Kendisine Allâh'ın ayetleri okunurken işitir, sonra müstekbirce (inatla büyüklük taslayarak) sanki işitmemiş gibi ısrar eder. Artık sen onu acı bir azabla müjdele.” (Casiye: 45/8)

Rabbimiz insanların şeytanlarından da bizlere bahsetmektedir. Onlardan birisi olan firavun, işittiği halde “itaat ettim” demeyip, “isyan ettim” diyen kişidir. Haddi olmadığı halde insanlara rablikte bulunma cüretine düşen o zavallı! Ve onun bu zamanımızdaki meslektaşları... Hakka boyun eğip teslim olmak yerine, hakkın karşına kendi batıllarıyla çıkanlar... İnsanlara dilleriyle söyleyemeseler de, yaptıklarıyla firavunlaşarak ‘bizlerde sizin rabbiniziz’ diyenler! Dün olduğu gibi bu günde yeryüzünde Allâh subhanehu ve teâlâ kullarına hayata modelleri belirleyenler, hayat; ‘ancak be-

nim adımla başlar' diyerek, adlarını her yana yazdıranlar, putlarını her yana diktirenler...

Subhanallah! Âlemlerin Rabbi varken insanlar nasıl da rabliğe kalkışmışlar? İşin daha ilginç ve de daha vahimi kendilerinin Âlemlerinin Rabbine teslim olduklarını sanan sözde İslam ülkelerinin başında bulunanlar nasıl olmuş da kendilerini Âlemlerin Rabbinin yerine 'Şari' olarak koymuşlar ve de koymaktadırlar. Bu yaptıkları ayaklanmanın kime karşı bir ayaklanma olduğunun acaba farkında mıdır?

﴿أَمْ لَهُمْ شُرَكَوَا شَرَعُوا لَهُمْ مِّنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنَ

بِهِ اللّٰهُ وَلَوْلَا كَلِمَةُ الْفَصْلِ لَفُصِّلَ لِقُضَىٰ بَيْنَهُمْ وَإِنَّ

الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٤٢﴾ (سورة الشورى: ٤٢/٢١)

“Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allâh'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri' ettiler (bir şeriat kıldılar)? Eğer o fasıl kelimesi olmasaydı, elbette aralarında hüküm (karar) verilirdi. Ger-

ekten zalimler için acı bir azap vardır.” (Şura: 42/21)

Ey Allâh subhanehu ve teâlâ'nın kulları! Bu gün haddini aşan birileri çıkıp; oruç ayı olan Ramazan ayı yerine Şevval ayını oruç ayı yaptıklarını söylemeler ve yahut günde beş vakit olan namazın yerine artık dört vakit namaz olacak deseler onlara ne deriz, ne demeliyiz?

Gerçekten Âlemlerin Rabbine teslim olanların söyleyecekleri şeyler imanlarının göstergesi olacakken, o birilerinin kuklaları-nın sözleri de bu işlerin olabilirliğinin izahı yönünde olacaktır.

Elbette hiç kimsenin böyle şeyler söyleme yetkisi yoktur. Bunları ve diğer birçok hükümleri belirleyen Allâh subhanehu ve teâlâ'dır. Kim ki çıkıp kendisini de hükümler, kanunlar koyucu görerek Allâh subhanehu ve teâlâ'nın emirlerinin yerine yeni emirler, yasaklarının yerine yeni yasaklar koyarsa, o kendisinde Şarilik vasfını görmüştür.

Bu gün bu dediklerimizi yapamasalar da Allâh

subhanehu ve teâlâ'nın diğere birçok emirlerini değıştirenleri görmekteyiz. Örneğın, Rabbimiz Allâh subhanehu ve teâlâ kitabında hırsızlığın cezasını bizlere şöyle bildirmektedir:

﴿وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوا أَيْدِيَهُمَا جَزَاءً بِمَا

كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللَّهِ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ (سورة المائدة

(۳۸/۵۰:

“Hırsızlık yapan erkek ile hırsızlık yapan kadının ellerini kesin. Bu hüküm yaptıklarına karşılık Allâh tarafından konulan caydırıcı bir cezadır. Allâh çok güçlü işini sağlam yapan ve yaptığıında bir hikmet bulunandır.”
(Maide: 5/38)

Ayette geçen hırsıza verilen el kesme cezası hem itikat edilmesi, hem de amel edilmesi gereken bir konudur. Müslüman da akidesi ve amelisiyle Allah subhanehu ve teâlâ'nın emir ve nehiyelerine teslim olur.

Bilmeliyiz ki ahkâmın ameli boyutu olduğı gibi, itikadi boyutu da vardır.

Birilerinin çıkıp Allah subhanehu ve teâlâ'nın hükümleri hakkında: 'Bunlar zamanımızı bağlamaz! Hangi çağdayız! Bu zamanda da el kesilir mi?' ve benzeri sözlerle bu ayete karşı gelmesi onların Allah subhanehu ve teâlâ'nın hüküm verici olduğunu kabul etmemesi anlamına gelmektedir.

Böyle diyen ve düşünen kişilerince Müslümanlıkla alâkaları ancak dillerindedir.

Ayete iman ettiğini söyleyip ayetin yerine başka hüküm koyanlar da Allah subhanehu ve teâlâ'nın ilahi hâkimiyetinin karşısına beşeri hâkimiyetle çıkmaktadırlar.

Onlara soruyoruz: 'Allah yaradan değil midir?' 'Evet' diyeceklerdir. 'Sizleri yaşatan değil midir?' 'Evet' diyeceklerdir. 'Peki, hükümler koyup yöneten değil midir?' Yine umumiyetle 'evet' diyeceklerdir.

Ey azgınlığın öncüleri! O zaman neden kendinize yaratan, yaşatan demiyorsunuz da yöneteniz diyerek Allah subhanehu ve teâlâ'nın hâkimiyet/yöneticilik özel-

liğini kendinizde görüyorsunuz.

Yine onlara: ‘Kur’an’a inanıyor musunuz?’ diye sorsak, ‘evet, inanıyoruz’ diyeceklerdir.

Öyleyse ey azgınlıkta yarışanlar! Kur’an’a inananlar Kur’an’ın emirlerinin yerine başkalarını mı geçirmelidirler? Allâh subhanehu ve teâlâ’nın Kur’an’daki hükümlerinin yerine yeni hükümler koymak ve bu hükümleri dayatmak Kur’an’a iman etmek ve teslim olmakla nasıl bağdaşabilir?

Ey Allah subhanehu ve teâlâ’nın kulları! Uyanık olunuz! Uyanın ve uyandırınız! Vallahi bu gün uyutanlar çoğalmıştır. Bu gün zulmün büyüğünü insanlara yapanların yanında onların satılık fetvacıları vardır. O zamane saptırıcıları Allah subhanehu ve teâlâ’nın hükümlerini inkâr etmeme kaydıyla yeni hükümler getirmeyi insanı dinden çıkarmadığını söyleyerek Ümmeti Muhammed’e en büyük ihaneti yapmışlardır. Onlar tâğûtları meşrulaştırıcılar olarak Hazreti Muhammed aleyhis-selâm’ın varisleri değildirlere. Onlar Muhammed aleyhis-selâm’ın dinini satanlardır.

Rabbimiz Allâh subhanehu ve teâlâ hırsızlığın cezasını bizlere bildirmişken, Müslüman’a düşen Allâh subhanehu ve teâlâ’nın emrine boyun eğip teslim olmaktır. Buna rağmen bir takım insanlar çıkar hırsızlığın cezası o değil de, “hapis olsun” derlerse, bunu söyleyenler Allâh subhanehu ve teâlâ’nın hükmünü beğenmeyerek red eden konumunda ki hüküm koyuculardır.

Nasıl ki oruç ayı olan Ramazan’ın ya da namaz vakitleri değiştirilemezse, değiştirmek insanların yetkilerinde değilse, hırsıza verilecek cezayı da insanlar değiştiremezler, değiştirmek onların yetkilerinde değildir.

Kim namazını, orucunu ve diğer hükümleri Kitap ve Sünnetin dışında herhangi bir şeyden alırsa, o şüphesiz ki kâfirdir. Aynı şekilde her kim de kitap ve sünnet dışında başka bir kaynaktan hayat nizamı alırsa, o da kâfirdir.

Evet, İslam Devletinde devletin kanunları İslam iken herhangi bir sebeple bir meselede farklı bir hüküm verilecek olsa -hükümleri kanunlaştırmamak kaydıyla- bu büyük günah olup bu apayrı değerlendirilmesi gere-

ken bir olaydır.

Oysa tüm kanunları İslam'a muhalif olarak çıkar-tan, bunları kanunlaştıran, bu kanunları istemeyip Allâh subhanehu ve teâlâ'nın kanunlarını isteyenleri cezalan-dı-ran, Allah'ın kanunlarının hükmünü istemeyi bile suç sayarak kendi uyduruk yasalarını Allâh subhanehu ve teâlâ'nın kullarına dayatarak bunlarla insanları yöneten-ler için böyle bir şey söz konusu değildir.

Zamane tağutlarının meşrulaştırıcıları: 'Ama onlar Allah'ın hükümlerini inkâr etmiyorlar ki!' demektedirler. İnkâr etmeden yapılan ameliyeler sanki kişiyi kâfir yapmazmış gibi. Sormak lazım: 'İnkâr etmeden Allâh subhanehu ve teâlâ'ya, O'nun Kitabına ve Peygam-ber'ine hakaret eden ne olur?'

Bakınız bu konuda İbn Teymiyye şöyle der:

“Kişi Allah'a veya Rasul'üne hakaret ederse, zahi-ren ve batinen küfre düşmüştür. Bu yaptığı'nın haram olduğuna inanıyor olması veyahut helal kabul ediyor olması ya da herhangi bir inanç taşıyor olması duru-

mu değiştirmey. Bu, ‘iman söz ve ameldir’ diyen fukaha ve diğer Ehl-i Sünnet’in görüşüdür.’”

Yine, İbn Teymiyye şöyle der:

“Bir kimse küfür olan bir söz söyler ya da bir amel işlerse, kâfir olmayı kastetmemiş olsa bile, bu nedenle kâfir olur. Zira Allah’ın dilediği kimseler dışında hiç kimse küfrü kastetmez.”

Allâh subhanehu ve teâlâ’nın hükümlerinin yerine yeni hükümler getirerek Allâh subhanehu ve teâlâ’nin kullarını bunlara uymaya zorlayarak şeşitli yaptırımlar uygulayanlar bu yaptıklarıyla bu işin yapılabileceğini böylece Kur’an’ın hükümsüz olduğunu dilleriyle olmasa da, halleriyle söylemektedirler.

Mademki, onlar da Kur’an’ın hükümler koyduğunu kabul ediyorlarsa, o zaman onlara sormak lazım: ‘Siz necisiniz? Kur’an’ın hükümlerini baş tacı yapıp, uygulayacağınıza neden Kur’an’ın karşısında yerlerinizi aldınız? Mademki, Kur’an’ın hükümlerini kabul ediyordunuz da, -sadece bir misal olarak söylersek- neden zinayı

suç olmaktan çıkardınız? Zina büyük bir suç ve toplumları helake götüren bir pislikken, nasıl olur da iki kişi anlaşıyorsa... diye hüküm çıkartabiliyorsunuz? Zina hangi dinde helaldir? Hangi dinde meşrudur? Hangi ahlak bunu kabul eder?’

Allâh subhanehu ve teâlâ'nın katındaki İslam'a göre zina bir suçtur. Ve onun cezası, evli veya bekâr yapanın durumuna göre Kur'an ve Sünnet'te hükmü varken, neye göre; 'iki kişi karşılıklı zorlama olmadan yapıyorlarsa meşrudur' demektesiniz. Bu yetkiyi nereden almaktasınız?

Nefislerini ilah edinip teşri yetkisini kendilerinde görenlerin neyi, nerede, ne zaman yapacakları belli değildir. Onlar nefislerine göre 'helvadan putlar' yapıp yemeye alışık olduklarından sürekli Allâh subhanehu ve teâlâ'nın hadlerini çiğneyerek yeni yasacıklar çıkarmaktan geri durmazlar.

Bizler, onlar; 'zina suçtur' deyip, Kur'an ve Sünnet'in dışında cezalar çıkarıp, bunları kanunlaştırdıklarında da yine onların karşısında olduk. Onların uyduruk

cezasının batıllığını ifade ettik. Bu günde bu batıl hükümlerin ve onları çıkarınların karşısındayız, elhamdülillah.

Bunun gibi, Kur'ân'ı Kerim ve Sünnet'i Seniye'de - benzeri şeylere yönelik- hükümler varken, bu hükümlerin karşısında hükümler çıkarmak elbette Allâh subhanehu ve teâlâ'yı hüküm mercii olarak tanımamak anlamına gelmektedir. Bu tür faaliyetlerde bulunanlar, dilleriyle hükmün Allâh subhanehu ve teâlâ'ya ait olduğunu söyleseler bile, fiilleriyle bunu yalanlayan kişiler durumundadırlar.

Hiç şüphesiz ki, Allâh subhanehu ve teâlâ'nın indirdiği hükümlerin yerine hükümler çıkarmak, bu küfür kanunlarını korumak ve bu küfür kanunlarına göre hükümler vermek hepsi küfür fiilleridir.

Böyleleri Allâh subhanehu ve teâlâ'nın emir ve yasakları varken, “Senin varsa, bizim de var!” demek anlamına gelen işleri yaparak, ilahlığa kalkışanlardır.

Kendilerinde ilahlık vasfı görenlerinse, isimlerinin

Müslümanların isimleri olmalarına, beş vakit yatıp kalkmalarına, Ramazan'da aç kalmalarına, Kâbe'yi ziyaret etmelerine bakılmaz.

Hâkimiyet kayıtsız şartsız Allâh subhanehu ve teâlâ'ninken, "hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir!" demek, milleti Allâh subhanehu ve teâlâ'nın yerine koymaktır. İslam Dininde milletin helal ve haram belirleme yetkisi yoktur ve hiçbir zaman da olmayacaktır.

Sonuçta insanlığın hüsrânı bu kâfir, zalim, fasıklar yüzündendir. En büyük ifsadın altında yatan etken bu insanların Allâh subhanehu ve teâlâ'nın hükümlerine teslim olmayıp kendi hükümlerini çıkarmaları ve insanlara dayatmalarıdır. Ya Kahhar! Hasbunallahu ve ni'mel vekil.

Böylelerinin durumu için İbn Teymiyye şöyle der:

"Ne zaman ki insan üzerinde icma edilmiş bir haramı helal kılar veya üzerinde icma edilmiş bir helali haram kılar veya üzerinde icma edilmiş bir şeriatı değiştirirse, fukahânın ittifakıyla mürted ve kâfir olur."

Yine İbn Hazm şöyle der:

“Küfrünü açıklayan kâfir, İslam ülkele-rinden birinde üstünlüğü elde etse, Müslümanları olduğu gibi bıraksın ancak ülke düzeninde tek başına kendisi yönetici olsa ve İslam’dan başka bir din ilan etse, onun yanında olan, ona yardım eden herkes, Müslüman olduğunu iddia etse dahi kâfir olmuştur.”

Günümüzde dünyanın dört bir yanında bu kâfirler iktidarları ele geçirmişler ve Allâh subhanehu ve teâlâ’nın kullarını kendilerine köle edinmişlerdir.

Ne yazık ki, İslam’ın gerçeklerinden habersiz bırakılan yığınlar da onlara köle olmayı kabullenmişlerdir.

Allâh subhanehu ve teâlâ’nın hükümlerini isteyenler toplumda; ‘harici, aşırı, tekfirci’ adlarıyla anılmışlardır ki, bunlar yine tâğûtların Müslümanlar üzerinde ki oyunlarıdır. Onlar insanların tevhide yönelmelerinin önüne geçmek için tevhide davet edenleri karalamışlar ve uşaklarına karalatmışlardır. Bu yaptıkları şeytanca hileler tüm müstekbirlerin yaptıkları ile aynı-

dır.

Her Őeye rağmen bizler yakinen inaniyo-ruz ki! Şeytanın ve dostlarının hilesi zayıftır. Hak gelince batıl yok olur. Batıl sabun köpüğü gibi gidicidir. Onların durumu da  mmet-i Muhammed üzerinde kalıcı değildir. İnŐaallah.

ÇAĞDAŞ DARU'N-NEDVELER

Daru'n-Nedve; Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem peygamberlikle gönderilmeden önce ki Mekke cahiliyye site devletinde Mekkeli müşriklerin toplantı ve istişare yeridir. Ayrıca buraya 'şehir meclisi'; cahiliyye devri 'Mekke şehir devletinin parlamentosu' da diyebiliriz.

Daru'n-Nedve'yi Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem Efendimizin dördüncü kuşaktan dedesi Kusay bin Kilâb'ın Mekke'de M.440 tarihinde Kâbe'nin güneybatısında ve şehirde ilk defa Kâbe yakınında, kapısı Kâbe'ye dönük olarak inşa ettirmiştir. Kureyş'in ileri gelenleri (bu günkü tabirle parlamenterleri, milletvekilleri) burada toplanarak, şehrin siyasî, askerî ve sosyal meselelerini görüşürler ve yine burada kararlar alırlardı.

Cahiliye devrinin bu mekânının yerini bu gün meclisler, parlamentolar aldıklarından, değişik toplumlarda benzer işlev gören tüm mekân ve kurumların sembolik ismi de Daru'n-Nedvedir.

Daru'n-Nedveler, Allâh subhanehu ve teâlâ'nın emir ve yasakları çiğnenerek kararlar alınan cahiliye sistemlerindeki her türlü yerlerdir.

Cahiliye sistemi, her türlü haramın helal kılındığı, azgınlar sistemidir. O sistemde hevalarını ilah edinerek tuğyanlarını kendi tuğyan meclisleriyle icra ederler ki, işte bu meclisler de çağdaş Daru'n-Nedvelerdir.

Bizler biliyoruz ki, bireyin kötülüğünün etkisiyle, sistemlerin kötülüğünün etkisi arasında çok büyük farklar vardır. Bir kişi ne kadar kötülük yaparsa yapsın, kötülük üzerine kurulmuş bir sistemle asla boy ölçüşemez. İşte tüm kötülüklerin işlenmesine onay veren ve bu kötülüklerden kazanç sağlamayı hedefleyenlerin başında bu şirk meclisleri/çağdaş Daru'n-Nedveler gelir.

Nasıl ki Rasulullah sallallâhu aleyhi ve sellem ve beraberindeki sahabeleri bu şer meclisini tanımadıysa, bu günde Müslümanlar çağdaş Daru'n-Nedveleri tanıyamazlar. Onları teşri yapsınlar diye seçip, Şari olarak tanımak elbette ki imanı bozan davranışlardır.

CENGİZ HAN'IN KANUNLARI

Şüphesiz ki yeryüzünde subhanehu ve teâlâ'nın egemenliğini tanımayarak kendilerini yeryüzünün egemen gücü görenler fesat ehlidirler.

﴿وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا

نَحْنُ مُصْلِحُونَ﴾ (سورة البقرة: ١١/٢)

“Onlara: ‘Yeryüzünde fesad çıkarmayın’ denildiğinde: ‘Biz sadece ıslah edicileriz derler’.” (Bakara: 2/11)

Günümüz fesat ehli de azgınlıklarını yüzlerine haykırarak ‘yeryüzünde fesad çıkarmayın’ diyenlere karşı aynı şeyleri söylemektedirler. Onların azgınlıkları bozgunculuk için değil, ıslah etmek içindir! Onlar her yere demokrasiyi, demokrasiyle birlikte özgürlüğü, insan haklarını, çağdaş yaşamı götürme peşindedirler!

Her ne derse desinler, hangi cümlelerle kendilerini aklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, demokrasinin ağa-

babaları ve onların çırakları tevhid ehli nazarında red edilmesi gereken fesad ehlidirler.

Şimdi demokratik rejimleri bir düşünelim! Ümmet-i Muhammed'e musallat olan bu şeytani rejimler İslam Şeriatının içinde midirler, yoksa tüm bölümleriyle ondan ayrı mıdır? Cevap herkesçe malumdur. Bu rejimler tamamen İslam'dan uzak, İslam Şeriatının karşısında duran, hatta İslam Şeriatının hâkim olmaması için her şeyleriyle çabalayan rejimlerdir. İşte bu rejimler küfür rejimleridir. Bu rejimleri kuranlar, onları destekleyenler, onlara çağıranların hepsi de küfür ehlidir.

Bunların küfürlerine yönelik fetvalar çoktur. Tağutların yandaşları çıkıncaya kadar bu konuda ihtilaf edilmemiştir. Ancak ümmete musallat olanları destekleyenler çeşitli fetvalar vermişler ve de vermektedirler.

Onlar ne derlerse desinler, Allâh subhanehu ve teâlâ'nın her hayrı içinde bulunduran ve her şerri de yasaklayan hükümlerinden yüz çevirip, onun yerine cahiliyede olduğu gibi kişilerin görüşlerine, sapıklığı ihtiva eden değer yargılarına ya da çeşitli dinlerin karı-

şımı ve beşeri görüşlerden meydana gelen Cengiz Han'ın vaaz ettiği Yes'ak gibi İslam dışı hükümlere yönelenlerin iman söylemi kuru bir iddiadır.

Konuyla ilgili İmam İbn Kesir, şöyle demiştir:

“Yes'ak; Cengiz Han'ın Kur'an, Tevrat, İncil ve kendi görüşlerine dayanarak ortaya koymuş olduğu kanunları ihtiva eden bir kitaptır. Cengiz Han öldükten sonra yerine geçen çocukları, İslam'a girdiklerini söyledikleri halde bu kitabı anayasa kitabı olarak görmeye devam ettiler. Allâh subhanehu ve teâlâ'nın kitabı ve Rasulul-lah'ın Sünnetini bir kenara atarak bu kitaptaki hükümlerle Tatarlara hükmettiler. İşte böyle davranan kimseler kâfirdir. Bunlarla büyük küçük her meselede yalnız Allâh subhanehu ve teâlâ'nın ve Rasulünün hükmüne dönünceye kadar savaşmak farzdır.”

Görüldüğü üzere, İmam İbn Kesir, çok açık bir ifade ile Allâh subhanehu ve teâlâ'nın şeriatını kısmen dahi olsa bir kenara atarak, yeni yasalar uyduranların küfrüne ve bunlarla büyük küçük her meselede Allâh subhanehu ve teâlâ'nın indirdiği esaslara dönünceye

kadar savaşılmasının farziyetine işaret etmiştir.

Onlarla m¼cadele, kimi zaman kalem ve dille, kimi zaman mal ve elle gerçekleşmektedir. Kimin g¼c¼ neye yetiyorsa, içerisinde bulunduğu şartlar neye imkân veriyorsa Allâh subhanehu ve teâlâ'nın dinini hâkim kılmak için onu yapması ¼zerine tıpkı namaz kılmak, oruç tutmak gibi farz-ı ayndır.

Yine Ahmed şakir de, İmam İbn Kesir'in bu s¼zleriyle alâkâlî olarak şunları demiştir:

“Diyorum ki: H¼k¼m b¼yleyken M¼sl¼manların beldelerinde putperest, kâfir Avrupa kanunlarından alınan yasalarla h¼kmetmek Allâh subhanehu ve teâlâ'nın şeriatında caiz midir?

şahsi g¼r¼řlere ve batıl hevalara bağlı, diledikleri gibi değiştirilen ve İslam şeriatına uygun olup olmadığına ¼nem verilmeden konulan b¼yle bir kanunu uygulamak caiz midir?

Muhakkak ki M¼sl¼manlar, daha ¼nceki Tatar istilası hariç, b¼yle bir belaya kesinlikle uğramamışlardır.

Tatarların istilası ise en karanlık dönemlerdendi. Buna rağmen Müslümanlar onlara boyun eğip tabi olmadılar. Aksine, İslam Tatarlara galip geldi. Sonra onları Müslümanlara kattı ve onları Allâh subhanehu ve teâlâ'nın şeriatına soktu.

İşte! Müslümanların bu şekilde dinleri ve şeriatları üzerinde sebat göstermeleri, Tatarların yaptığı şeylerin bütün izlerini ortadan kaldırdı. Tatarların kanunlarıyla sadece hâkim gurup ilgilendiği, hüküm altındaki İslam ümmetinden hiç kimse buna katılmadığı ve bu kanunları çocuklarına öğretmediği için bu kanunların izlerinin ortadan kaldırılması çok kolay olmuştur...

İslam düşmanı Cengiz Han'ın ortaya koyduğu beşeri kanun hakkında, sekizinci yüzyıldaki Hafız İbn Kesir'in bu net ve kuvvetli vasıflandırmasını görüyor musunuz? Zamanımızın Müslümanlarının durumu da böyle değil midir?

Bu iki zaman arasında sadece az önce işaret ettiğimiz bir tek fark vardır. Bu da; Tatarların kanunlarının, sadece ülkeye hâkim olan Tatarları ilgilendiriyor olma-

sıdır. Bunun için etkisi çabuk kalktı ve böylece bu kâfir hâkim gurup, İslam ümmetinin içinde kayboldu.

Fakat bugünkü Müslümanlar, Tatarlar döneminden daha kötü bir hal, daha şiddetli bir zulüm ve karanlık içindedirler. Çünkü İslam ümmetinin çoğu, İslam şeriatına muhalif ve Yes'aka benzeyen bugünkü kanunları kabul edip içlerine sindirdi. Yes'ak, küfrü apaçık olan bir kişi tarafından yapılmıştır.

Fakat zamanımızda İslam Şeriatına muhalif kanunları koyanlar, kendilerini İslam'a nispet etmektedirler. Sonra bu kanunları Müslümanların evlatları öğrenmekte, artık babalar ve evlatlar bu kanunlarla övmekte ve onları tercih etmektedir. Sonra da tereddüt etmeden, işlerinin çözümünü günümüzün bu Yes'akına havale etmektedirler. Bu konuda kendilerine muhalefet edenleri ise küçük görmekte, dinlerine sımsıkı yapışmaya davet edenleri 'gerici', 'yobaz' ve bunun gibi çirkin lafızlarla isimlendirmektedirler.

Hatta onlar ellerini, hâlâ uygulanan İslam Şeriatının hükümlerine uzatarak, kimi zaman iyilik ve yumu-

şaklıkla, kimi zaman tuzak ve aldatmacayla, kimi zaman da ellerinde bulunan güçle İslam kanunlarını yeni Ye'saklarıyla değiştirmek istiyorlar. 'Dini devletten ayırmak' istediklerini utanmadan da söylüyorlar.

Günümüzün Yesak'ı olan bu yeni dini, bu yeni teşrii kabul etmek caiz midir? İster âlim olsun ister cahil olsun bir Müslüman babanın çocuklarına, bu yeni dini öğrenmeleri, kabul etmeleri ve onunla amel etmeleri için izin vermesi caiz midir?

Bir Müslüman, İslam şeriatını bırakarak bu günümüz amel ederek kadı olabilir mi? Dinini bilen, ona hem toptan hem de tafsilatlı olarak iman eden, bu Kur'an'ın Allâh subhanehu ve teâlâ tarafından Rasulüne bir hüküm kitabı olarak indirildiğine, ona önünden veya arkasından hiç bir batılın karıştırılmayacağına inanan, Allâh subhanehu ve teâlâ'ya ve gönderdiği Rasulüne her halükarda itaati vacip gören bir Müslüman'ın bütün bunları yapabileceğini hiç zannetmiyorum.

Müslüman bir kişinin hiç tereddüt etmeden ve tevil yapmadan, bu günümüz beşeri kanunlarıyla amel

ederek kadı olmasının kesin caiz olmadığına ve hiçbir zaman da caiz olmayacağına hüküm verilir.

Bu beşeri kanunlar hakkındaki hüküm kesinlikle çok açıktır. Bunun ‘apaçık küfür’ olduğu, güneşin varlığı kadar açıktır. Bunda hiçbir kapalılık ve şüphe yoktur. Müslüman olduğunu söyleyen bir kişi onu asla kabul edip onunla amel etmez. Bu konuda hiçbir mazereti yoktur. Herkes kendi nefesine dikkat etsin ve herkes kendi nefisini hesaba çeksin.”

Ve yine Said Havva’da, Allame İbn Kesir’in bu fetvası üzerine, şöyle demiştir:

“Allame İbn Kesir’in söylediği bu fetvaya karşı çıkan hiçbir âlim tasavvur etmem. Biz aslen şunu açıkça söyleriz. Bir parti İslam nizamını terk ederse ya da kendi tüzüğüne küfür maddelerini katarsa veya hangi hükümet ‘La İlahe İllallâh’ kelimesine ters kanun ve düstur vaaz ederse, biz onlara ‘kâfir’ deriz. Aynı şekilde kim de böyle bir hükümete yardım edip, onları kollarsa biz ona da ‘kâfir’ deriz.”

Allâh'ü Ekber! Mesele bu kadar açıktır. Yes'aklar çıkaranlar dün olduğu gibi bu günde “apaçık bir sapıklığa düşmüş” kâfirlerdir. Kurtuluş onlardan beri olmakla mümkünken, insanlar neden kurtuluşu onların yanında aramaktadırlar?

Ey Allah subhanehu ve teâlâ'nın kulları! Allah subhanehu ve teâlâ'yı ve Rasulüne mi itaat edeceksiniz, yoksa onlara mı?

Mümin ve erkek ve kadınların cevabı elbette ki bellidir. Elhamdülillah.

﴿وَمَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَلَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَى اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُبِينًا﴾ (سورة

الأحزاب: ٣٦/٣٣)

"Allâh ve Rasulü bir işte hüküm verdiği zaman, artık mümin bir erkek ve kadının, o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Kim Allâh'a ve Rasulüne karşı

**gelirse apaçık bir sapıklığa düşmüş olur." (Ahzâb:
33/36)**

BERİ OLMAK

Şimdi tüm bunlardan sonra hangi Müslüman çıkıp ta Cengiz Han'ı savunabilir. Hangi Müslüman çıkıp ta Yes'aklara yönelebilir. Müslümanın Cengiz Han'dan ve onun Yes'akından beri olması gerekirken, beri olmayanların Müslümanlık söylemleri kimi aldatmak için söylenmiş sözlerdir?

Biliniz ki, kurtuluş şeytanın yolundan gidenlerden uzaklaşmak, onlardan beri olmakla mümkündür.

Öyleyse ey Allah subhanehu ve teâlâ'nın kulu! Ne derlerse desinler ve ne yaparlarsa yapsınlar, dininin ve ebedi hayatın selameti için tüm küfür ehlinde, onların uyduruk yasalarından, küfür kurumlarından, küfrü meşrulaştıran kravatlı-sarıklı belamalarından beri ol! Ve seni sapkınlığa çağırana karşı da: **“Ey kavmim! Ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden beriyim”** (Enam: 6/78) diyerek onlardan beri olduğunu haykır!

Hiç şüphesiz ki hidayet, yardım ve başarı Allah

subhanehu ve teâlâ'dandır.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ

وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allâh subhanehu ve teâlâ'ya mahsustur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed sallallâhu aleyhi ve sellem'in, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

